

GLOBAL CONFLICTS

© 2013 Serious Games Interactive ApS, All Rights Reserved

TEMAOVERSIGT ISRAEL-PALÆSTINA

INDHOLD

Brugen af temaoversigten	3
Israel-Palæstina konflikten	3
Israels og Palæstinas historie	3
Den tidlige historie: 1500 f.v.t.-1920	3
Nyere historie: 1920-1979	4
Moderne historie: 1980-	5
Vigtige temaer	6
Zionisme, forfølgelse	
og nationalisme	6
Palæstinensisk modstand, nationalisme og martyrer	7
Terrorisme og sikkerhed	8
Bosættelser	10
Menneskerettigheder	11
Fred	12
De mest fundamentale problemer	13

BRUGEN AF TEMAOVERSIGTEN

Sandheden om Israel-Palæstina konflikten, er en af de mest omdiskuterede i verden. Denne guide forsøger ikke at præsentere den objektive sandhed, men derimod at give et balanceret overblik over konflikten i en komprimeret og lettilgængelig form.

ISRAEL-PALÆSTINA KONFLIKTEN

Konflikten mellem israelere og palæstinensere har været i over 4000 år i landet, som kaldes Israel eller Palæstina afhængig af tidsperioden og ens syn på konflikten. Gennem konfliktens langvarige historie har områdets størrelse, indbyggertal og ejerskab varieret betydeligt.

ISRAELS OG PALÆSTINAS HISTORIE

Historie er for nogen et simpelt begreb, der blot handler om faktuelle udlægninger af tidligere begivenheder. Men alle udlægninger af tidligere begivenheder indeholder et element af fortolkning. Udlæggeren kan underspille visse elementer og fremhæve andre, hvilket har gjort historie til en ligeså almindelig slagmark i Israel-Palæstina konflikten som Sinai ørkenen. "Sandheden" om konflikten bliver ofte støttet med reference til historiske kilder. Valget af disse referencer sker typisk med et særligt formål for øje, og en kritisk tilgang er derfor vigtig for at forstå konfliktens kompleksitet.

For eksempel er historiske referencer blevet brugt til at støtte eller underminere (afhængig af ens ærinde og holdning) legitimiteten af staten Israel – og det samme har været tilfældet for ideen om en fremtidig palæstinensisk stat.

Den tidlige historie: 1500 f.v.t.-1920

Området, som vi i dag kender som Israel eller Palæstina, var tidligere kendt som Kanaan. Landet var beboet af en række forskellige stammer og var en del af det Ægyptiske Rige indtil 1500 f.v.t. På denne tid invaderede 12 hebræiske stammer landet fra Ægypten og etablerede Davids kongerige. Men de hebræiske stammer blev konstant udfordret af andre invaderende hære herunder det Babylonske Rige, det Persiske Rige, det Makedonske Rige, det Byzantinske Rige og det Romerske Rige. Flere af disse riger var mere eller mindre succesfulde med at få kontrol over området.

I 640 var Islam blevet stiftet som religion, og med denne i ryggen erobrede araberne Israel/Palæstina. Dermed blev fundamentet for nutidens arabiske flertal i regionen skabt. I over 1000 år skiftede landet hænder mellem muslimske erobrere (med undtagelse af korsfarerne fra 1096-1291) med det Osmanniske Rige som det sidste. Det Osmanniske Rige måtte endeligt opgive kontrollen med Israel/Palæstina i 1917 med nederlaget i Første Verdenskrig. De to store sejrherre, Frankrig og Storbritannien, underskrev Sykes-Picot aftalen, der delte Mellemøsten i to områder, som fastsatte hver af de to landes respektive indflydelsesområder. Israel/Palæstina tilfaldt Storbritannien.

Dette år skrev Storbritannien også Balfour-deklarationen. Balfour-deklarationen var et hemmelighedsstempelt brev, der udtrykte den første mere formelle støtte fra en betydningsfuld stat til etableringen af en jødisk stat.

Nyere historie: 1920-1979

I 1920 etablerede Storbritannien det Britiske Mandat i Palæstina, der varede indtil 1948, hvor de Forenede Nationer (FN) besluttede at Israel/Palæstina skulle deles i en arabisk stat og en jødisk stat. FN's beslutning kom efter en stadig stigende immigration af jødiske bosættere og flygtninge begyndende sidst i det 19. århundrede. Antallet af immigranter til Israel eksploderede for alvor med Anden Verdenskrig og Holocaust, hvor millioner af jøder blev drevet på flugt eller dræbt af Nazi-Tyskland.

Således blev det moderne Israel skabt i en periode med blod, krig og terror. På den ene side stod jøderne, som var desperate for at finde et sikkert sted, hvor de kunne slå sig ned efter forfølgelserne i Anden Verdenskrig. De var også villige til at tage drastiske midler i brug for at få et hjemland. På den anden side var araberne. De var ligeså desperate for at holde fast i, hvad de anså som deres retmæssige hjemland.

Blot få uger efter at Israel var blevet erklæret en stat, invaderede de omkringliggende arabiske stater landet. Men efter at araberne havde vundet de første sejre, slog Israel hårdt igen og med en sådan kraft, at de arabiske lande endnu ikke er kommet sig. Dette lagde fundamentet til de flygtningeproblemer, der stadig præger området, idet mellem 400.000 og 800.000 palæstinensere flygtede til nabolande, som dog ikke ville give dem permanent opholdstilladelse. Konflikten resulterede også i, at de op imod 800.000 jøder, der boede i arabiske lande, havnede i en udsat situation. Næsten 500.000 af disse bosatte sig op gennem 1970'erne i Israel med støtte fra den israelske stat. Staten Israel tog yderligere imod mange russiske jøder, og op til i dag har mere end 1 million russiske jøder bosat sig i Israel.

Årene efter etableringen af den israelske stat var præget af en række krige mellem Israel og dets naboer (1947-49, 1956, 1967, 1969-70, 1973, 1982 and 2006). Som resultat af disse udvidede Israel dets geografiske område betragteligt. Seksdagskrigen i 1967 slog fast, at Israel var den absolut stærkeste militære magt i regionen. Under den sidste større krig i 1973 var Israel dog tæt på at blive nedkæmpet, men landet klarede sig til slut. Krigen i 1973 resulterede i at Israel i 1979 sluttede fred med Ægypten og gav Sinai Ørkenen tilbage, som Israel havde erobret i Seksdagskrigen. Israel sluttede i 1994 også fred med Jordan men er officielt stadig i krig med dets andre naboer Syrien og Libanon. De mange krige har skabt et kæmpe flygtningeproblem, grobund for etableringen af en palæstinensisk frihedsbevægelse, muligheden for en række israelske bosættelser og et stigende omfang af terroraktioner.

Moderne historie: 1980-

Fra slut-1970'erne følte palæstinenserne sig i stigende grad overladt til sig selv i forhold til at sikre etableringen af deres egen stat. Selvom de havde støtte fra de arabiske lande og mange andre betydningsfulde magter, følte de, at deres sag var langt nede på prioriteringslisten. De arabiske staters nederlag og manglende evne til at løse palæstinenserne problemer skabte fundamentet for genfødslen af Palæstinas Befrielsesorganisation (PLO). Organisationen fik mere magt efterhånden som dens leder, Yassir Arafat, tog palæstinenserens kamp i egne hænder med en militær tilgang til problemstillingen. Den palæstinensiske nationalisme voksede med årene, og med de hårde økonomiske tider i midten af 1980'erne brød den første større opstand, bedre kendt som den første Intifada, ud i 1987.

Den første Intifada sluttede i 1991. I 1994 blev et af de mest ambitiøse forsøg på at sikre varig fred underskrevet i Oslo. Oslo Aftalen skabte De Palæstinensiske Myndigheder som fik autoritet til at forhandle med Israel og skulle overtage kontrollen med Gaza og Vestbredden, efterhånden som Israel skulle evakuere områderne. Israel trak sig i de efterfølgende år tilbage fra dele af besatte områder i overensstemmelse med aftalen, men freden blev mere og mere skrøbelig.

I 2000 var USA vært for et møde i Camp David, hvor de sidste elementer fra Oslo Aftalen skulle planlægges, men planlægningen gik hurtigt i stå. Palæstinenserne insisterede på, at alle flygtninge skulle have ret til at vende tilbage til Israel, hvilket ville resultere i arabisk flertal i Israel. Israel insisterede på, at overtage dele af de palæstinensiske områder og var ikke villig til at evakuere størstedelen af bosættelserne. Kort tid efter fiaskoen i Camp David brød den anden Intifada ud.

I 2005 besluttede Israel egenhændigt at forlade Gaza og bosættelserne, som havde eksisteret der siden 1970. Dette skabte megen debat i Israel og resulterede i flere sammenstød mellem israelsk militær, oprørte bosættere og sympatigrupper fra hele landet.

Vigtige temaer

Global Conflicts: fokuserer på en række temaer, der er centrale i den nuværende Israel-Palæstina konflikt, men som også har rødder, der går langt tilbage.

Efter Israels tilbagetrækning fra Gaza blev det klart, at området blev kontrolleret af Hamas, en palæstinensisk religiøs militant organisation. Det blev hurtigt klart, at angrebene på Israel fra Gaza ville fortsætte. Hamas' kontrol blev yderligere understreget af organisationens jordskreds sejr ved det palæstinensiske valg i begyndelsen af 2006. Sejren stoppede alle fredsforhandlinger, da Hamas anses som en terrororganisation i de fleste lande og har som erklæret mål at tilintetgøre staten Israel.

Håbet om fredsforhandlinger blev endnu mindre i 2006, da Israel invaderede Libanon for at stoppe Hezbollah's raketangreb på israelske byer og gennemtvunge frigivelse af en kidnappet israelsk soldat.

I dag diskuteres flere fredsinitiativer fremsat af lande som USA, Saudi Arabien, EU og Rusland. Men den ondskabsspiral efterlader ikke disse initiativer mange chancer for succes.

ZIONISME, FORFØLGELSE OG NATIONALISME

Forfølgelse af jøderne er kendt gennem det meste af verdenshistorien. Igennem de sidste 1000 år har vi set slemme tilfælde i Spanien, Rusland, Storbritannien, Polen og Tyskland. Forfølgelse af jøder bliver ofte betegnet som antisemitisme, hvilket refererer til fjendtlighed eller fordomme mod jøder baseret på deres religion, race eller etniske tilhørsforhold. Jødeforfølgelsen intensiveredes i Europa i det 19. århundrede efterhånden som nationalismen voksede sig stærkere.

Tilstedeværelsen af en fremmed gruppe som jøderne blev udnyttet til at samle andre under samme flag. Dette var lige, hvad der var brug for i en række lande for at opbygge stærke nationale stater.

I slutningen af det 19. århundrede førte nationalismen til, at flere jøder følte, at de måtte have et hjemland, hvor de kunne være sikre og ikke risikerede forfølgelse. Idéen om etableringen af en national jødisk stat blev kaldt Zionisme og kan ses som den jødiske version af den voksende nationalisme i Europa.

Idéen stammer fra Leon Pinsker's bog fra 1881, som kritiserede, at jøder indtil da ikke havde været integreret og accepteret i de lande, de havde boet i. Men det var Theodor Herzl, der i 1896 med hans bog *Der Judenstaat* konkret præsenterede idéen. Herzl grundlagde Zionistbevægelsen, som blev drivkraft for etableringen af den israelske stat.

I dag findes der stadig antisemitisme i mange lande, men den er specielt udtalt i arabiske lande. Arabiske ledere og mange arabiske medier dæmoniserer ofte jøder offentligt og taler for at tilintetgøre den jødiske stat.

PALÆSTINENSISK MODSTAND, NATIONALISME OG MARTYRER

Den palæstinensiske kamp mod jødernes indflydelse i Israel/ Palæstina begyndte i 1920'erne, da den jødiske immigration voksede. Modstanden har været ved siden, om end omverdenen og alliancerne i området har ændret sig markant. To elementer har vist sig at være centrale i udviklingen af modstandskampen: nationalisme og martyrer.

Den palæstinensiske nationalisme bliver ofte beskyldt for at være et nykonstrueret begreb uden historiske rødder. Idéen om nationalisme er relativ ny i mange lande og udvikler sig senere i den arabiske verden pga. den sene uafhængighed af kolonimagterne. Den palæstinensiske nationalisme bliver blandt understøttet af højt profilerede terrorangreb i 1970'erne bl.a. under de Olympiske Lege i München og ved flere spektakulære flykapringer. Nationalismen var vigtig for at formulere en fælles vision for utilfredse palæstinensere og for at forene forskellige kæmpende grupper.

Etableringen af en palæstinensisk stat frem for en arabisk stat er blevet stadigt mere accepteret af de fleste lande. Selv Israel har accepteret at forhandle med repræsentanter for en palæstinensisk stat. I nogen tid så det ud til, at etableringen kunne lykkes med Yassir Arafat, PLO og Fatah som stærke samlende elementer i palæstinenserne kamp. Men siden 2005 er Arafat død og palæstinenserne har bevæget sig tættere og tættere på en borgerkrig pga. uenighed om hvad der grundlaget skal være for en palæstinensisk stat. Hamas vil have en stat med stærke rødder i Islam, mens Fatah støtter en sekulær stat.

I modstandskampen har martyrer spillet en væsentlig rolle. Martyrer (shahids) er ofre i modstandskampen enten af eget valg eller ufrivilligt. Børn skudt tilfældigt på gaden er martyrer ligeså vel som selvmordbombere der dræber uskyldige civile israelere. Martyrer er vigtige i palæstinenserne's samfund som rollemodeller, der kan forene folk i kampen mod Israel. Martyrerne har givet det ultimative offer og for det, sikres de en plads i paradiset. Brugen af selvmordsbomber og nogle muslimske religiøse lederes støtte til folkene bag selvmordsbomberne skaber ofte kontroverser.

TERRORISME OG SIKKERHED

Israel/Palæstina har gennem hele det 20. århundrede været skueplads for utallige terrorangreb organiseret af begge parter i konflikten, om end palæstinenserne har været langt de hyppigste brugere af dette våben. Under det Britiske Mandat var terrorangreb særligt fra jødiske grupper essentielle for at få Storbritannien til at opgive Palæstina og overgive ansvaret til FN som vedtog opdelingsplanen i 1947.

Efterhånden som palæstinenserne er blevet den svage part i konflikten, er de også blevet mere tilbøjelige til at bruge terrorangreb, som ikke kræver mange ressourcer at gennemføre. Det sker ofte i form af direkte bombeangreb mod Israel eller kidnapninger og kapringer i andre lande. Faktisk er mange palæstinensiske grupper dannet med de formål at tilintetgøre Israel.

I modsætning til palæstinenserne er israelerne den stærke part, som kan bruge deres militære overlegenhed til at sikre deres indbyggere. Sådan var det ikke før etableringen af den moderne israelske stat. Israel hævder, at landet konstant prøver at begrænse dets brug af militær magt, men at de kontinuerlige terrorangreb fra forskellige palæstinensiske grupper tvinger landet til at tage aktion.

På den anden side mener mange palæstinensere, at deres kamp mod Israel er en frihedskamp. I denne kamp er de nødt til at tage de forhåndenværende midler i brug mod deres overlegne besættere inklusiv terrorangreb.

Terrorangreb mod civile israelere har fået Israel til at gennemfører strenge sikkerhedsprocedurer som militære operationer, kontrolposter, fælles afstraffelser, sikkerhedshegn og diskrimination mod palæstinensiske indbyggere. Mange palæstinensere bliver stoppet på vej til og fra arbejde eller skole, hvilket mindsker deres levestandard. Palæstinensere, der skal igennem kontrolposterne, bliver grundigt undersøgt og skal vente i lange køer. Der har også været episoder, hvor uskyldige civile led skade fra lidt for grundige israelske undersøgelser af israelske soldater eller direkte chikaneret af israelske soldater. Dette har skabt massiv kritik af Israel, som er blevet beskyldt for at bryde basale menneskerettigheder dagligt.

Selvom det er bevist, at Israels sikkerhedsforanstaltninger er effektive til at reducere antallet af terrorangreb, er de også med til at gøre uskyldige palæstinensere mere fjendtlige. Dette kan i det lange løb være med til at mindske chancerne for fred. Hamas' succes ved det sidste palæstinensiske parlamentsvalg er et resultat af organisationens hårde linie mod Israel (og den vidtgående korruption i det regerende sekulære parti Fatah), som flere og flere palæstinensere støtter op om.

Israels tilbagetrækning fra Sydlibanon i 2000 og Gaza i 2005 har yderligere styrket Hamas. Sydlibanon er styret af den religiøse/terror/politiske/ sociale organisation Hezbollah, som bliver støttet af Iran. Mange palæstinensere mener, at våben frem for dialog fik israelerne til at trække sig tilbage både fra Sydlibanon og Gaza – og her spiller terrorangreb en vigtig rolle som det stærkeste våben i palæstinenserne's arsenal.

BOSÆTTELSE

Bosættelser er integreret del af israelernes selvforståelse. Bosættelser var essentielle i etableringen af den israelske stat og forbliver del af Israels sjæl. Bosættelser bliver brugt til at opdyrke jord men også som forsvarsværk til at sikre Israel. De første bosættelser fandt sted i slutningen af 1880'erne hvor jødiske bosættelser blev etableret i Israel/Palæstina. De blev ofte etableret tæt ved vigtige historiske steder af dedikerede pionerer fra Østeuropa. Det krævede hårdt arbejde at få etableret bosættelserne, da jorden ikke var lige frugtbar alle steder.

Israelerne hævder, at deres bosættelser er lovlige genetableringer af tidligere jødiske samfund.

Årstal	Muslimer	Kristne	Jøder	Befolkning
1922	486.100	71.500	83.800	649.100
1926	576.100	76.500	149.500	810.100
1931	693.100	89.000	174.600	966.800
1936	796.200	108.600	384.100	1.300.200
1940	881.300	120.600	463.500	1.478.000
1945	1.035.100	139.300	554.300	1.743.600

* Mellem 1880 og 1920 immigrerede omkring 70.000 jøder primært fra Østeuropa til Israel Palæstina.

Oprindeligt blev de jødiske bosættelser etableret ved, at jøderne købte land fra arabiske jordejere, der ikke anså de bosættende jøder som en trussel. Dette ændrede sig dog i 1920'erne og 1930'erne, hvor antallet af immigrerende jøder voksede. Før 1930'erne var der ingen fælles jødisk vision om at bosætte sig i Israel/Palæstina. Men idéen begyndte langsomt at sprede sig. I 1945 ejede jøder kun en begrænset del af Israel/Palæstina, men dette ændrede sig hurtigt.

Antallet af israelske bosættelser i Gaza og på Vestbredden er over årene vokset voldsomt. Bosættelserne er i modstrid med international lov, men selv med den massive internationale medie-dækning bliver israelerne ved med at fastholde deres ret til at blive i og udvide bosættelserne. Udvidelserne har særligt fundet sted omkring Jerusalem. Nogle af de mere religiøse bosættere fortsætter med at tale for flere bosættelser på Vestbredden, da de mener, at Gud har givet dem landet i henhold til Biblen.

Bosættelserne får adgang til bedre veje, mere vand og andre fordele, hvilket gør det attraktivt for mange israelere selv med den overhængende sikkerhedsrisiko. De fleste bosættere bærer våben og de kommer ofte i direkte konflikt med palæstinensere ofte i forbindelse med stridigheder om retten til landstykker. Der er også hyppigt uprovokerede angreb fra begge sider som bidrager til den spændte situation i området. Israelske ekstremistiske bosættere har chikaneret palæstinensere ved at rive deres oliventræer op ved roden, ødelægge deres ejendomme og dræbe flere af dem under tvivlsomme omstændigheder. Ligeledes har palæstinensere ofte angrebet bosættelserne. De fleste gange er angriberne ikke blevet identificeret og kun sjældent bliver de arresteret.

MENNESKERETTIGHEDER

Menneskerettighedsspørgsmålet er et meget debatteret emne i konflikten. Mange af de menneskerettigheder som er verificeret af FN i "Verdenserklæringen om Menneskerettigheder" bliver overtrådt i konflikten. Flere organisationer påpeger, at specielt israelernes handlinger strider mod internationale konventioner. Disse organisationer er både internationale, palæstinensiske og israelske organisationer om end de har forskellige fokusområder. Nogle af de mest indflydelsesrige organisationer er B'TSelem, Al Haq, Machsom Watch, Amnesty International og Human Rights Watch.

De seneste år har listen over overtrædelser fra begge sider været lang. Begge sider overtræder loven for krigsførelse og menneskerettighederne med ukontrolleret skyderi der unødvendigt dræber civile. Palæstinensiske grupper udfører raketangreb og terroroperationer, som ofte går ud over civile israelere, mens de Israelske Forsvars Styrker (IDF) skyder mod civile, gennem søger huse og likviderer terrorledere i operationer med høj risiko for civile tab. Israelerne benytter ofte kollektiv afstraffelse, som når de nedriver dømte eller mistænkte terroristers hjem uden hensynstagen til den resterende familien, der bor i huset.

Israelerne bruger også civile som menneskeskjolde i militære operationer. Yderligere begrænser de palæstinenserne frie bevægelighed i området ved at kræve tilladelser og opsætte kontrolposter. Kontrolposterne begrænser den frie bevægelighed og virker stærkt uretfærdige for palæstinenserne om end de kan være effektive fra et sikkerhedsperspektiv.

Begge sider er blevet anklaget for at fængsle folk uden retssag, at udføre tortur og at have et uretfærdigt retssystem om end det palæstinensiske er langt efter det israelske med en ekstremt udbredt korruption.

På den palæstinensiske side har myndighederne begrænset kontrol med henrettelser, korruption og anti-israelske aktiviteter som våbensmugling, raketangreb og terroroperationer. Konflikts konsekvenser er fortsat forfærdelige for civilbefolkningen i området. De fleste ofre på begge sider har været civile. Siden slutningen af 2000 har israelerne dræbt over 3.500 palæstinensere på Vestbredden og i Gaza heraf 600 børn. I samme periode dræbte militante palæstinensere mere end 1.000 israelere.

FRED

Processen for at løse konflikten og sikre varig fred mellem den arabiske verden, Israel og palæstinenserne har været langsom og besværlig. Gennem de sidste mange år har den tiltrukket supermagternes opmærksomhed og været skueplads for verdenspolitik. USA har traditionelt været Israels allierede, mens størstedelen af den arabiske verden har støttet sig til Sovjetunionen. Dette forhold ændrede sig dog efter den kolde krigs afslutning i starten af 1990'erne hvor Sovjetunionen mistede massiv indflydelse i regionen.

Fredsprocessen har givet resultater over årene, som da Israel underskrev fred med Ægypten og efterfølgende Jordan. Men freden er kun kommet efter enorme diplomatisk anstrengelser og med store omkostninger for de involverede statsledere, da ekstremister fra deres egne lande efterfølgende har dræbt dem. Således er fredsprocessen ikke blot blevet forhindret af konkrete problemer som grænsedragning men også af en indgroet modstand mod fred i regionen.

Denne modstand mod fred stikker dybere end blot ekstremisterne i de forskellige lande. Den aftager og tiltager i regionen som håbet kommer og går. Mere end 20 større fredsforslag er gennem tiden blevet fremlagt og flere af dem er blevet underskrevet. Men særligt spørgsmålet omkring palæstinenserens fremtid har været svært at nå til enighed om.

Selvom fredsplanerne i visse tilfælde er blevet implementeret er de ofte efterfølgende blevet spoleret af forskellige fortolkninger, mangel på tillid mellem parterne, israelske sikkerhedsforanstaltninger og den stigende vold fra mere eller mindre autonome palæstinensiske grupper.

De mest fundamentale problemer

Jerusalem, bosættelse og land

Jerusalem er hellig og central for begge parter, som hver ser byen som deres naturlige hovedstad. Dette er en del af et større spørgsmål om, hvor grænsen mellem de to stater præcist går. De israelske bosættelser, som er spredt ud over en stor del af Vestbredden, komplicerer yderligere spørgsmålet. Palæstinenserne er utilfredse med de mange bosættelser, mens israelerne ikke er indstillet på at smide folk ud af deres hjem.

Sikkerhed

Israel vil have garanti fra palæstinensiske myndigheder om, at de kan opretholde sikkerheden, når Israel trækker sig tilbage. Dette betyder også at de relevante palæstinensiske myndigheder ikke tidligere må have været involveret i terrorhandlinger og skal have ægte intentioner om at sikre freden. De palæstinensiske myndigheder, der hidtil har regeret, har ikke haft tilstrækkelig vilje eller styrke til at kontrollere de mange fraktioner i regionen, som vil angribe Israel.

Reel selvstændighed

Palæstinenserne er bekymret for, at de ikke vil få reel selvstændighed med de dertil hørende institutioner og autoriteter, der er nødvendige for at få en stat til at fungere. Israels begrænsninger af palæstinenserne selvstændighed er ofte relateret til sikkerhedsforanstaltninger men resulterer reelt i forværrede økonomiske betingelser for palæstinenserne.

Palæstinensiske flygtninge

Efter de mange krige i regionen er flygtningeproblemet enormt og det er strengt nødvendigt at finde en løsning på det. Israel vil ikke tillade at de palæstinensiske flygtninge kommer tilbage til landet, da det vil betyde enden på den jødiske majoritet i Israel. Samtidig kræver den palæstinensiske side en form for økonomisk kompensation og anerkendelse af flygtningenes vanskeligheder.

Fredsprocessen er stadig et af de mest komplekse men også vigtigste elementer i konflikten mellem israelere og palæstinensere.

© 2013 SERIOUS GAMES INTERACTIVE APS
ALL RIGHTS RESERVED